

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Borowczak

Protokolant: st. prot. sąd. Marcin Kotlicki

Przy udziale Prokuratora: Prokuratury Apelacyjnej w Poznaniu Rafała Maćkowiaka

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2015 r. w Poznaniu

sprawy:

Z. H., syna R. i D. z domu K., urodzonego w dniu (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 3 września 2010r. w P., Ł.oraz T., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2), I. K., K. M., P. B., M. Z.i M. W., posługując się sfałszowanymi dokumentami, za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników firm: (...) Sp. z o.o.w W., (...) Sp. z o.o.w W.oraz (...) Sp. z o.o.w T.co do tożsamości osoby zlecającej dokonanie transportów towarów oraz co do zamiaru dostarczenia towarów w ustalone miejsca rozładunku doprowadził firmy (...) Sp. z o.o.w W., (...) Sp. z o.o.w W.oraz (...) Sp. z o.o.w T.do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci artykułów spożywczych i przemysłowych o łącznej, znacznej wartości 205.748,91 zł i tak:

- w dniu 3 września 2010r. w Ł.oraz w P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2), I. K., K. M., P. B., M. Z.i M. W., posługując się sfałszowanymi dokumentami w postaci: potwierdzeń wydania i odbioru towaru o nr (...) /10, (...) /10 i (...) /10, zawierającymi podrobione podpisy S. K., oraz sfałszowanymi dokumentami, zawierającymi dane firmy (...)Przedsiębiorstwo (...)w P.w postaci zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym Regon z dnia 01 grudnia 2009 r., wystawionego przez Główny Urząd Statystyczny w Warszawie, decyzji w sprawie nadania numeru identyfikacji podatkowej z dnia 25 listopada 1996 r., wydanej przez Urząd Skarbowy K.- D.oraz zaświadczenia o dokonaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 12 grudnia 2000 r. wystawionego przez Urząd Miasta P., za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników firmy (...) Sp. z o.o.w W.co do tożsamości osoby zlecającej dokonanie transportu towarów, oraz co do zamiaru dostarczenia towaru w ustalone miejsce rozładunku doprowadził firmę (...) Sp. z o.o.w W.do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 25 palet zawierających 35.640 słoików kremu orzechowo -czekoladowego (...)o wadze 350 gram każdy o łącznej wartości 112.883,76 zł,
- w dniu 03 września 2010r. w T.oraz w P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2), I. K., K. M., P. B., M. Z.i M. W., posługując się sfałszowanymi dokumentami, zawierającymi dane firmy (...)Przedsiębiorstwo (...)w P.w postaci zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym Regon z dnia 01 grudnia 2009r., wystawionego przez Główny Urząd Statystyczny w Warszawie, decyzji w sprawie nadania numeru identyfikacji podatkowej z dnia 25 listopada 1996r., wydanej przez Urząd Skarbowy K.- D.oraz zaświadczenia o dokonaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 12 grudnia 2000r. wystawionego przez Urząd Miasta P., za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników firm (...) Sp. z o.o.w W.oraz (...) Sp. z o.o.w T.co do tożsamości osoby zlecającej dokonanie transportu towarów, oraz co do zamiaru dostarczenia towaru w ustalone miejsce rozładunku

doprowadził firmy (...) Sp. z o.o. w W. oraz (...) Sp. z o.o. w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 25 palet artykułów spożywczych i przemysłowych o łącznej wartości 92.865,15 zł,

to jest o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

1) Oskarżonego uznaje za winnego przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnionego w sposób wyżej opisany z tą zmianą, że ustala, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierza mu karę:

a) 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności

b) grzywny w liczbie 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art. 33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych.

2) Na podstawie art. 45 § 1 k.k. tytułem środka karnego zasądza od oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 17.000 (siedemnaście tysięcy) złotych

3) Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności zalicza okres jego tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 13 marca 2014 r. do dnia 19 maja 2014 r.

4) Na podstawie art. 46 § 1 k.k. tytułem środka karnego nakłada na oskarżonego obowiązek naprawienia 1/7 części szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz

a) (...) Sp. z o.o. w W. kwoty 16.126,26 złotych (szesnaście tysięcy sto dwadzieścia sześć złotych i dwadzieścia sześć groszy),

b) (...) Sp. z o.o. w W. kwoty 13.266,45 złotych (trzynaście tysięcy dwieście sześćdziesiąt sześć złotych i czterdzieści pięć groszy).

5) Na podstawie art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu, w tym opłatę w kwocie 4300 złotych.

SSO Tomasz Borowczak

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. zakres niniejszego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 7 września 2015 r. sygn. akt III K 182/15, który to wyrok wydano w trybie art. 343a k.p.k., został ograniczony do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięć o karze i pozostałych konsekwencjach prawnych przypisanego przestępstwa

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia oskarżonego Z. H., Sąd uznał, że wina i sprawstwo tego oskarżonego nie budziły żadnych wątpliwości, a jego wniosek złożony w trybie art. 338a k.p.k. o wydanie wyroku skazującego na posiedzeniu w trybie art. 343a k.p.k., po jego korektach poczynionych na posiedzeniu (vide: protokół posiedzenia), zasługuje na uwzględnienie.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego możliwe było kategoryczne stwierdzenie, iż oskarżony Z. H. w dniu 3 września 2010 r. w P., Ł. oraz T., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k. (tj. w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne), wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami tzn. M. K. (2), I. K., K. M., P. B., M. Z. i M. W., posługując się sfalszowanymi dokumentami, za

pomocą wprowadzenia w błąd pracowników firm: (...) Sp. z o.o.w W., (...) Sp. z o.o.w W. oraz (...) Sp. z o.o.w T.co do tożsamości osoby zlecającej dokonanie transportów towarów oraz co do zamiaru dostarczenia towarów w ustalone miejsca rozładunku doprowadził (...) Sp. z o.o.w W., (...) Sp. z o.o.w W. oraz (...) Sp. z o.o.w T.do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci artykułów spożywczych i przemysłowych o łącznej, znacznej wartości 205.748,91 zł i tak:

- w dniu 3 września 2010r. w Ł. oraz w P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2), I. K., K. M., P. B., M. Z. i M. W., posługując się sfałszowanymi dokumentami w postaci: potwierdzeń wydania i odbioru towaru o nr (...)/10, (...)/10 i (...)/10, zawierającymi podrobione podpisy S. K., oraz sfałszowanymi dokumentami, zawierającymi dane firmy (...)Przedsiębiorstwo (...)w P.w postaci zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym Regon z dnia 1 grudnia 2009r., wystawionego przez Główny Urząd Statystyczny w Warszawie, decyzji w sprawie nadania numeru identyfikacji podatkowej z dnia 25 listopada 1996r., wydanej przez Urząd Skarbowy K.- D. oraz zaświadczenia o dokonaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 12 grudnia 2000r. wystawionego przez Urząd Miasta P., za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników (...) Sp. z o.o.w W.co do tożsamości osoby zlecającej dokonanie transportu towarów, oraz co do zamiaru dostarczenia towaru w ustalone miejsce rozładunku doprowadził (...) Sp. z o.o.w W.do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 25 palet zawierających 35.640 słoików kremu orzechowo -czekoladowego (...)o wadze 350 gram każdy o łącznej wartości 112.883,76 zł,
- w dniu 3 września 2010r. w T. oraz w P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2), I. K., K. M., P. B., M. Z. i M. W., posługując się sfałszowanymi dokumentami, zawierającymi dane firmy (...)Przedsiębiorstwo (...)w P.w postaci zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym Regon z dnia 1 grudnia 2009r. wystawionego przez Główny Urząd Statystyczny w Warszawie, decyzji w sprawie nadania numeru identyfikacji podatkowej z dnia 25 listopada 1996r. wydanej przez Urząd Skarbowy K.- D. oraz zaświadczenia o dokonaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 12 grudnia 2000r. wystawionego przez Urząd Miasta P., za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników (...) Sp. z o.o.w W. oraz (...) Sp. z o.o.w T.co do tożsamości osoby zlecającej dokonanie transportu towarów, oraz co do zamiaru dostarczenia towaru w ustalone miejsce rozładunku doprowadził (...) Sp. z o.o.w W. oraz (...) Sp. z o.o.w T.do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 25 palet artykułów spożywczych i przemysłowych o łącznej wartości 92.865,15 zł,

wypełniając w ten sposób znamiona przestępstwa art.270§1 k.k. i art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.64§1 k.k..

Przestępstwo oszustwa określone w art.286§1 k.k. polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania (powstania) u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby. Kodeks karny nie określa sposobów, przy pomocy których można wprowadzić daną osobę w błąd – należy więc przyjąć, że zachowanie sprawcy w tym zakresie może przybrać dowolną formę, jeżeli tylko finalnie doprowadzi do powstania rozbieżności między świadomością osoby rozporządzającej mieniem a rzeczywistym stanem rzeczy. Dla przykładu, może to nastąpić za pomocą słów, pisma, gestu, przedłożenia stwierdzających nieprawdę lub fałszywych dokumentów itp.. Wprowadzenie w błąd musi dotyczyć okoliczności istotnych, a więc takich, które mogłyby mieć wpływ na podjęcie przez pokrzywdzonego decyzji o rozporządzeniu mieniem, w tym zwłaszcza okoliczności powodującej, że dokonane przez niego rozporządzenie mieniem ma dlań charakter niekorzystny. Jednocześnie, między owym wprowadzeniem w błąd, a następującym po nim niekorzystnym rozporządzeniem mieniem musi zachodzić związek przyczynowy. Ponadto, istotnym elementem przestępstwa oszustwa jest dobrowolność rozporządzenia mieniem przez osobę pokrzywdzoną na rzecz sprawcy.

Ustawowe znamię stanowiące skutek przestępstwa oszustwa wypełnione zostaje wtedy, gdy sprawca, działając w sposób opisany w tym przepisie, doprowadza inną osobę do rozporządzenia mieniem, które jest niekorzystne z punktu widzenia interesów tej osoby lub innej osoby pokrzywdzonej. Jak słusznie wskazuje się w doktrynie w użytych przy przestępstwie oszustwa sformułowaniu „doprowadza” ustawodawca ujawnia konieczność istnienia związku

przyczynowego pomiędzy podstępem, polegającym na wprowadzeniu w błąd, wyzyskaniu błędu niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem. Konieczne jest zatem ustalenie okoliczności mających decydujące znaczenie dla decyzji o dokonaniu danej czynności i czy odnośnie do tych okoliczności jedna ze stron nie wprowadziła drugiej w błąd. Pojęcie korzyści majątkowej, którą osiąga w ten sposób sprawca, powinno być przy tym rozumiane szeroko i nie wyklucza istnienia tego znamienia nawet fakt, że sprawca zakłada zwrot mienia pokrzywdzonemu, czy też spełnienie swego świadczenia. Nie wyklucza niekorzystności rozporządzenia również okoliczność, iż szkoda może być naprawiona, a w szczególności, że pokrzywdzonemu przysługuje roszczenie cywilne. Niekorzystne rozporządzenie mieniem oznacza bowiem pogorszenie sytuacji majątkowej rozporządzającego i jest szersze od pojęcia szkody i straty (zob. J. Satko, Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2000r., sygn. akt V KKN 267/2000, LEX nr 43441, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 września 2014r., sygn. akt II AKa 145/14, LEX nr 1527200). Dla właściwej wykładni znamienia „niekorzystnego rozporządzenia mieniem” istotne znaczenie ma więc to, że droga pochodząca z przestępstwa oszustwa kończy się z chwilą rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego. Dlatego też korzystność czy też niekorzystność owego rozporządzenia należy oceniać tylko z punktu widzenia okoliczności istniejących w czasie rozporządzania mieniem, a nie tych, które następują później.

Oszustwo jest przestępstwem kierunkowym, gdyż warunkiem odpowiedzialności jest działanie lub zaniechanie sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zamiar bezpośredni o szczególnym zabarwieniu związanym z celem działania sprawcy oznacza, że elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca oszustwa musi więc nie tylko chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć użyć w tym celu określonego sposobu działania czy zaniechania. W związku z tym, do przestępstwa oszustwa nie dochodzi zarówno wtedy, jeżeli jeden z przedstawionych elementów nie jest objęty świadomością sprawcy, jak i wówczas, jeżeli któregoś z nich sprawca nie chce, lecz tylko się godzi. W przypadku działania sprawcy w zamiarze ewentualnym nie dochodzi więc do popełnienia występku oszustwa przewidzianego w art.286§1 k.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2003r., sygn. akt V KK 67/2003, LEX nr 152085, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2007r., sygn. akt III KK 362/06, LEX nr 296749).

Sama korzyść majątkowa, której osiągnięcie jest celem działania sprawcy, to zgodnie z art.115§4 k.k. korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego.

Zgodnie z art.294§1 k.k. jeżeli przestępstwo z art.286§1 k.k. zostało popełnione w stosunku do mienia znacznej wartości sprawca podlega surowszej odpowiedzialności. Mieniem znacznej wartości jest zaś mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 złotych (art.115§5 k.k.).

Przestępstwo z art.270§1 k.k. popełnia z kolei ten, kto w celu użycia za autentyczny podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa.

W niniejszej sprawie niewątpliwym było, iż oskarżony Z. H.współdziałając z ustalonymi sześcioma mężczyznami, dokonując przypisanego mu przestępstwa wyczerpał znamiona określone w art.270§1 k.k., albowiem posłużył się sfałszowanymi dokumentami w postaci potwierdzeń wydania i odbioru towaru o nr (...) /10, (...) /10 i (...) /10 zawierającymi podrobione podpisy S. K., oraz sfałszowanymi dokumentami zawierającymi dane firmy (...)Przedsiębiorstwo (...)w P.w postaci zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym Regon z dnia 1 grudnia 2009r. wystawionego przez Główny Urząd Statystyczny w Warszawie, decyzji w sprawie nadania numeru identyfikacji podatkowej z dnia 25 listopada 1996r. wydanej przez Urząd Skarbowy K.- D.oraz zaświadczenia o dokonaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 12 grudnia 2000r. wystawionego przez Urząd Miasta P..

Posłużenie się tymi sfałszowanymi dokumentami miało na celu wprowadzenie w błąd pracowników pokrzywdzonych firm ((...) Sp. z o.o. w W. oraz (...) Sp. z o.o. w W. oraz (...) Sp. z o.o. w T.) co do tożsamości osoby zlecającej dokonanie transportu towarów oraz co do zamiaru dostarczenia towaru w ustalone miejsce rozładunku – a tym samym doprowadzenie ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem swych przedsiębiorstw (w przypadku (...) Sp. z o.o. w W. – mienia w postaci 25 palet zawierających 35.640 słoików kremu orzechowo -czekoladowego (...) o wadze 350

gram każdy i o łącznej wartości 112.883,76 zł; zaś w przypadku (...) Sp. z o.o. w W. oraz (...) Sp. z o.o. w T. mienia w 25 palet artykułów spożywczych i przemysłowych o łącznej wartości 92.865,15 zł). Zamierzony przez oskarżonego H. i współdziałających z nim mężczyzn cel został osiągnięty pokrzywdzone przedsiębiorstwa działając w błędzie co do podmiotów, którym rzekomo wydawane jest mienie, wydały sprawcom przestępstwa towar. Mając na uwadze treść wyjaśnień oskarżonego H., a także wyjaśnień części współsprawców nie mogło budzić żadnych wątpliwości, że działali oni z zamiarem bezpośrednim, a cała ich akcja przestępcza była ściśle zaplanowana i następnie skrupulatnie realizowana.

Niewątpliwym było w ocenie Sądu, iż oskarżony Z. H. oraz wymienione w zarzucie osoby tj. M. K. (2), I. K., K. M., P. B., M. Z. i M. W. działali wspólnie i w porozumieniu w rozumieniu art.18§1 k.k.. Współsprawstwo oparte jest bowiem na porozumieniu wspólnego działania co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich określonych przedmiotowych znamion czynu przestępczego (vide: wyrok SN z dnia 24.05.1976r., Rw 189/76, OSNKW 1976/9/117). Współsprawcą jest osoba, której zachowanie dopełniło zachowanie innych uczestników postępowania w stopniu, który zgodnie z porozumieniem i podziałem ról współdecydował o popełnieniu przestępstwa. Konstrukcja współsprawstwa polega na wspólnym dokonaniu przestępstwa przez co najmniej dwie osoby, nie wymaga natomiast wspólnego dokonania tzw. czynności czasownikowej, ale może się również opierać na obiektywnym wykonywaniu w ramach uprzednio uzgodnionego podziału ról pewnych czynności realizujących cel przestępny (vide: wyrok SN z dnia 16 kwietnia 1973r., II KR 14/72, OSN Prok. Gen. 1973/1-2/3). Odnosząc te uwagi ogólne do realiów niniejszej sprawy wskazać należy, iż każda z wyżej wymienionych osób – w tym również oskarżony Z. H. – miała do wypełnienia we wspólnym przestępczym przedsięwzięciu swoją rolę, a jednocześnie każda wiedziała o tym „podziale ról”. I tak w ramach tego podziału ról część sprawców zajęła się pozyskaniem sfalszowanych dokumentów, pieczętek, wynajęciem magazynów, do których miały trafić wyłudzone towary, załatwieniem transportu tychże towarów (K. M., P. B., I. K., Z. H.), część sprawców za pomocą utworzonego przy użyciu danych S. K. i firmy PW (...) konta na internetowej giełdzie transportowej (...) załatwieniem zlecenia na transport tych towarów (M. Z.), część podstawieniem samochodów ciężarowych, które odebrały z magazynów wyłudzone towary a następnie przewiozły je do wynajętych na te cele magazynów w P. przy ul. (...) - zamiast do widniejących w dokumentacji odbiorców (K. K. i M. W.), a wszyscy z kolei uczestniczyli w podziale łupów uzyskanych w drodze przestępstwa (w przypadku oskarżonego Z. H. uzyskał on w ten sposób kwotę 17.000 złotych – vide wyjaśnienia z dnia 4 kwietnia 2014r.).

Nadto z uwagi na fakt, iż na czyn oskarżonego Z. H. złożyło się wiele czynności podejmowanych niewątpliwie w krótkich odstępach czasu (przykładowo złożenie zamówień, przedłożenie sfalszowanych dokumentów, odebranie towarów i ich transport) zasadnym było ujęcie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu również art.12 k.k.

Konsekwencją ustalenia łącznej wartości mienia będącego przedmiotem przestępczego zachowania oskarżonego Z. H. (i współdziałających z nim osób) na kwotę 205.748,91 zł było stwierdzenie, iż było to mienie znacznej wartości, wobec czego również art.294§1 k.k. został przyjęty w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu.

Należało dodatkowo uznać, że oskarżony Z. H. dopuszczając się przypisanego mu przestępstwa działał w warunkach recydywy specjalnej podstawowej (art.64§1 k.k.). Oskarżony był wcześniej wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu (czyli podobne do przestępstwa obecnie mu przypisanego), a mianowicie był skazany:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 9 grudnia 2005r. sygn. akt VI K 1425/03 za dwa przestępstwa z art.291§1 k.k. – wymierzono mu m.in. karę łączną 1 roku pozbawienia wolności,
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 30 kwietnia 2007r., sygn. akt XXVI K 411/06 za przestępstwo z art.280§1 k.k. – wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności,
- wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce z dnia 11 kwietnia 2008r., sygn. akt III K 95/08 za przestępstwo z art.18§2 k.k. w zw. z art.291§1 k.k. – wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 30 kwietnia 2007r., sygn. akt XXVI K 411/06 oraz Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce z dnia 11 kwietnia 2008r., sygn. akt III K 95/08 połączono wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 30 grudnia 2008r. sygn. akt III K 701/08 wymierzając karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, a na poczet tej kary zaliczono okres odbywanej kary w sprawie XXVI K 411/06 od 9 listopada 2005r. do 2 czerwca 2006r. oraz od 31 października 2006r. do 7 grudnia 2006r.. Popelniając w dniu 3 września 2010r. (a więc w ciągu 5 lat po odbyciu części kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne) przestępstwo przypisane w uzasadnianym wyroku Z.H.niewątpliwie działał w warunkach recydywy określonej w art.64§1 k.k..

Wobec powyższego Sąd uznał, iż Z. H. wypełnił swoim zachowaniem znamiona przestępstwa z art.270§1 k.k. i art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.64§1 k.k..

odnośnie wymiaru kary

Rozważając przez pryzmat dyrektyw z art.53§1 i §2 k.k. oraz art.115§2 k.k. kwestię wymiaru kary za przypisane oskarżonemu przestępstwo, jako okoliczności obciążające Sąd uwzględnił:

#.

- kumulatywną kwalifikację prawną przestępstwa przypisanego oskarżonemu,
- działanie w konfiguracji wieloosobowej (wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami),
- działanie w warunkach czynu ciągłego (art.12 k.k.),
- wielokrotną karalność za przestępstwa, w tym działanie w warunkach recydywy z art.64§1 k.k..

Za okoliczności łagodzące Sąd zaś uznał postawę procesową oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i w trybie art.338a k.p.k. złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego na posiedzeniu.

Przy orzekaniu kary Sąd wziął pod uwagę każdą z dyrektyw opisanych w art.53 k.k., a mianowicie dyrektywy społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy, a także dyrektywy prewencji generalnej (kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa) i prewencji indywidualnej pojmowanej jako cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w stosunku do oskarżonego.

Mając na uwadze wyżej wymienione okoliczności obciążające oraz łagodzące Sąd wymierzył Z. H. za przypisane mu przestępstwo karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 250 stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80 złotych (punkt 1. części rozstrzygającej wyroku).

Biorąc pod uwagę charakter popełnionego przestępstwa, fakt wielokrotnej uprzedniej karalności oskarżonego i działanie w warunkach recydywy Sąd nie znalazł podstaw, by skorzystać wobec Z. H. z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności (o co wnosił pierwotnie oskarżony reprezentowany przez obrońców, z czego jednak następnie racjonalnie wycofał się wobec jednoznacznego sprzeciwu prokuratora wobec warunkowego zawieszenia wykonania kary i uzgodnił z Prokuratorem na posiedzeniu wymiar kary i pozostałe konsekwencje prawne przypisanego przestępstwa). Zgodnie bowiem z jednolitą linią orzecznictwa [vide np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 10 lutego 2000r., OSA 2001/1/1] na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności zasługują jedynie sprawcy, co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary zostaną osiągnięte jej cele, a w szczególności, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa.

Mając to na uwadze Sąd uznał, iż przy wymiarze kary oskarżonemu Z. H. nacisk należy położyć na dyrektywę prewencji indywidualnej w jej aspekcie represyjnym. Wobec osoby oskarżonego nie sposób bowiem w ocenie Sądu znaleźć przesłanki do skonstruowania pozytywnej prognozy kryminologicznej. W szczególności bezpodstawne

byłoby przyjęcie poglądu, że oskarżony - mimo niewykonania kary pozbawienia wolności - będzie przestrzegać porządku prawnego i nie popełni kolejnego przestępstwa. Z. H. kolejny już raz powrócił bowiem na drogę przestępstwa potwierdzając przekonanie, że jest sprawcą wysoce zdemoralizowanym, wręcz zatwardziałym, który z popełnienia przestępstw uczynił sobie sposób na uzyskiwanie środków finansowych. Przeciwno zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności przemawiał także wzgląd na społeczne oddziaływanie kary. Niczym nieuzasadnione w przedmiotowej sprawie łagodne potraktowanie oskarżonego (wyrażające się w zawieszeniu wykonania orzeczonej kary) byłoby odebrane jako jego bezkarność i osłabiłoby społeczne przekonanie o nieuchronności kary za popełnione przestępstwo. W tej sytuacji w ocenie Sądu jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 10 miesięcy stanowi adekwatną reakcję na popełniony przez oskarżonego czyn i jest w stanie zmusić go do krytycznej oceny swojego zachowania.

Celem unaocznienia oskarżonemu nieopłacalności popełniania przestępstw Sąd wymierzył Z. H. również karę grzywny w liczbie 250 stawek dziennych jako adekwatnej do stopnia zawinienia oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80 złotych Sąd miała na uwadze możliwości zarobkowe i majątkowe oskarżonego oraz jego sytuację rodzinną.

Bezspornym w świetle wyjaśnień oskarżonego było, iż z popełnionego przestępstwa osiągnął on korzyść majątkową w wysokości 17.000 złotych, w konsekwencji czego zasadnym było w oparciu o art.45§1 k.k. orzeczenie środka karnego przepadku równowartości tej korzyści majątkowej jako uzyskanej z przestępstwa (pkt.2 części rozstrzygającej wyroku).

Zgodnie z art.63§1 k.k. Sąd obowiązany był zaliczyć oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. od dnia zatrzymania 13 marca 2014r. do dnia uchylecia tymczasowego aresztowania tj. 19 maja 2014r. (punkt 3. części rozstrzygającej wyroku).

W wyniku przestępstwa popełnionego m.in. przez Z. H. w mieniu pokrzywdzonych spółek powstała szkoda majątkowa. W tym zakresie Sąd musiał mieć na uwadze, iż wyrok niniejszy dotyczy jedynie jednego z siedmiu współsprawców przestępstwa, albowiem sprawa pozostałych sześciu tj. M. K. (2), I. K., K. M., P. B., M. Z. i M. W. jest nadal w toku. Tym samym zasadnym było nałożenie na oskarżonego Z. H. środka karnego obowiązku naprawienia jedynie części szkody powstałej w wyniku przestępstwa – mianowicie 1/7 części. Takie rozstrzygnięcie należyte uwzględniało udział oskarżonego H. w popełnionym przestępstwie, a jednocześnie zabezpieczało słuszne interesy pokrzywdzonych. W konsekwencji Sąd na podstawie art.46§1 k.k. tytułem środka karnego nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia 1/7 części szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. kwoty 16.126,26 złotych oraz (...) Sp. z o.o. w W. kwoty 13.266,45 złotych (Sąd nie zasądził żadnej kwoty na rzecz (...) Sp. z o.o. w T. z uwagi na wzajemne rozliczenia tej spółki z (...) Sp. z o.o. w W.).

O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl zasady, że koszty te ponosi oskarżony, którego zawinione zachowanie je spowodowało (pkt.5 części rozstrzygającej wyroku).

Sąd pragnie w tym miejscu z całą mocą podkreślić, iż zarówno wymiar kary i środków karnych, jak też pozostałe rozstrzygnięcia wyroku zostały uzgodnione przez oskarżonego (reprezentowanego przez obrońców) z Prokuratorem (a nie sprzeciwił się temu żaden z pokrzywdzonych prawidłowo zawiadomionych (i pouczonych) o terminie posiedzenia), zaś Sąd uznając to porozumienie stron za godne akceptacji przychylił się do wniosku oskarżonego złożonego w trybie art.338a k.p.k. i wydał wyrok skazujący na posiedzeniu w trybie art.343a k.p.k. nie prowadząc postępowania dowodowego (art.343a§2 zdanie 3 k.p.k. w zw. z art.343§4 k.p.k.). Z. H. zawarł więc swoistą „umowę” z oskarżycielem publicznym, przy czym dla Sądu Okręgowego oczywistym jest, że tak łagodne jak w niniejszej sprawie potraktowanie oskarżonego H. możliwe było wyłącznie w trybie tzw. dobrowolnego poddania karze. Również oskarżony Z. H. i jego obrońcy doskonale zdawali sobie z tego sprawę, wobec czego w przypadku ich nielojalności wobec oskarżyciela publicznego Sąd Okręgowy apeluje do Sądu II instancji o skorzystanie z kompetencji określonej w art.434§3 k.p.k..

SSO Tomasz Borowczak

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcom oskarżonego
3. przedłożyć za 14 dni od doręczenia lub z apelacją.

Poznań, dnia 21 września 2015r.

SSO Tomasz Borowczak